

Titel: Poster (X) Paper ( )	Inte lär man sig så djävla mycket på en idrottslektion - idrottsämnet utifrån gymnasieflickors erfarenheter.
Författare, hemvist, e-post, tel-nr	Inger Karlefors Luleå tekniska universitet 971 87 Luleå Inger.Karlefors@ltu.se 0920-492536
Abstract: (använd Times New Roman 11 pt inom detta utrymme)	<p>Introduktion</p> <p>Idrottsämnet omnämns ofta som ett aktivitetsämne (Sandahl, 2005., Ekberg, 2009). Att ha roligt med fysisk aktivitet är ämnets viktigaste lärdom enligt lärare och rektorer (NU 2003). Samtidigt pågår en diskussion om vad som är ämnets kunskapsobjekt. Vilket lärande handlar idrottsämnet om, frågar Larsson (2007). Den här studien vill ge en bild av några gymnasieelevers erfarenheter av idrottsämnet. uttryckt som erfarenheter av den levda kroppen (Merleau - Ponty, 1997).</p> <p>Syfte & teoretisk ram</p> <p>Syftet med studien är att beskriva och förstå några kvinnliga gymnasieungdomars levda erfarenheter av ämnet idrott och hälsa? Den teoretiska ramen är livsvärldsfenomenologisk, där idrottsämnet är fenomenet som studeras som det framstår i flickornas berättelser. Utifrån Merleau - Pontys (1997) teori om den levda kroppen som en odelbar enhet tolkas flickornas berättelser och får mening utifrån de teman som framträder (van Manen, 1990).</p> <p>Metod</p> <p>Tio kvinnliga gymnasieelever under sista eller näst sista året på gymnasieskolan intervjuades om sina erfarenheter av idrottsämnet. Intervjuerna spelades in och analyserades. Flickorna har ett gemensamt förflutet från den organiserade tävlingsidrotten då de spelade i samma lag från 8-15 års ålder. Efter att laget upplösts gick några till andra lag och idrotter, medan andra slutade helt med organiserad tävlingsidrott</p> <p>Resultat</p> <p>Två teman <i>Oseriöst och kul-- att vara i sin kropp</i> och <i>Seriöst och tråkigt- att ha sin kropp</i> framträdde vid analysen.</p> <p>Oseriöst och kul - att vara i sin kropp Idrottslektionerna beskrivs som oseriösa och roliga, men som ett nödvändigt avbrott från de andra seriösa lektionerna. De väljer att ägna sig åt de aktiviteter som de väl känner från idrottsrörelsen, bollspel och väljer bort andra aktiviteter som de är mindre förtrogna med som friluftsliv och dans. Den levda kroppen med sina förkroppsligade motoriska vanor i lekfullt samspel med andra med samma erfarenheter, är erfandet av idrottslektionerna. Och det är oseriöst.</p> <p>Seriöst och tråkigt- att ha sin kropp Seriöst kroppserfande är att bli fysiskt ansträngd, att bli svettig och trött. Det blir eller blev informanterna på sina träningar. Där tränas kroppen som ett objekt, för att erövra en viss färdighet, motorisk vana. Det vill inte informanterna göra på idrottslektionerna. Att träna kroppen är dock viktigt för de Andra, de som inte har samma förkroppsligade motoriska vanor. De behöver den fysiska aktiviteten på idrottslektionerna.</p> <p>Teorilektioner förekommer på idrottslektionerna. Då bryts kroppsvarandet och den levda kroppen blir passiv. Undervisningen beskrivs som tråkig, de lär in, tentar och glömmer bort. Teorikunskapen förkroppsligas inte</p> <p>Diskussion</p> <p>Erfandet av att vara i sin kropp i relation med andra, beskrivs som nödvändigt, men är det ett lärande? I skolan ska eleverna skaffa sig kunskaper, varandet ses inte som kunskap och idrottslektionerna inte som ett kunskapsämne. Att varandet anses oseriöst måste ses som ett uttryck för den kroppsfilosofi som präglar skolan och idrottsträningen. Under erövrandet av motoriska vanor så används den levda kroppen mer som objekt än subjekt. Samma ideologi färgar uppfattningen att idrottsämnet endast är viktigt för de andra, de som behöver träna/idrottsämnet p g a sin inaktiva livsstil. På idrottslektionerna får informanterna erfara att vara i sin kropp, balansen mellan den levda kroppen som subjekt och objekt utjämnas, samtidigt som det erfandet inte innefattar de andra, de som inte har samma erfarenheter och motoriska vanor.</p>